

William MacDonald

What the Bible Teaches. Polish

CZEGO UCZY BIBLIA

(tłumaczył Zespół)

**„LASKA I POKÓJ“
Wydawnictwo Kościoła Wolnych Chrześcijan**

„Czego uczy Biblia“ W. MacDonald

tytuł oryginału:

„What the Bible Teaches“

Tłumaczył Zespół

Wydawca oryginału:

Korespondencyjna Szkoła Biblijna EMMAUS 1977, 1982

Wydano za pozwoleniem EMMAUS Bible College

2750 Asbury Road, Dubuque, Iowa 52001 USA

ISBN 83-85006-08-7

Wydanie II-poprawione

„Łaska i Pokój“

Wydawnictwo Kościoła Wolnych Chrześcijan

02-242 Warszawa, ul. Kolneńska 13

tel. 46-21-03; 46-02-09.

Warszawa 1985 r.

Druk ŻPR, zam. 96/85, nakł. 15000 N-53

Wstęp

Książeczka, którą oddajemy do rąk naszych Czytelników p.t. „Czego uczy Biblia“ przeznaczona jest dla tych, którzy nie mieli dotąd sposobności zapoznania się z Biblią.

Jedenaście rozdziałów tej książeczki ma za zadanie zapoznać Czytelnika z podstawowymi prawdami biblijnymi.

Oto tytuły rozdziałów:

1. Biblia
2. Bóg
3. Człowiek
4. Grzech
5. Chrystus
6. Nowe narodzenie
7. Zbawienie
8. Łaska
9. Wiara
10. Niebo i piekło
11. Powtórne przyjście Chrystusa

Drogi Czytelniku, na wszystkie swoje problemy i pytania znajdziesz odpowiedź w Biblii, to jest w Piśmie Świętym. Zachęcamy Cię do czytania Biblii, do czytania systematycznego, każdego dnia, do wytrwania z modlitwą.

Życzymy Bożego błogosławieństwa.

1

BIBLIA

*„Całe Pismo przez Boga jest natchnione
i pożyteczne do nauki, do wykrywania
błędów, do poprawy, do wychowania
w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był
doskonaty do wszelkiego dobrego dzieła
przygotowany“*

(2 Tym. 3,16.17)

WPROWADZENIE

Biblia jest zupełnie inną Księgą niż ogólnie spotykane książki.

Kiedy na nią patrzymy, widzimy wprawdzie jedną Księgę, ale jest to sześćdziesiąt sześć oddzielnych Ksiąg; poczynając od Księgi Rodzaju aż do Księgi Objawienia.

Tych 66 Ksiąg Biblii dzieli się na dwie zasadnicze części. Pierwsza część nazywa się Stary Testament i zawiera 39 Ksiąg, a druga część to Nowy Testament, składający się z 27 Ksiąg.

Na początku każdej Biblii można znaleźć spis nazw wszystkich Ksiąg Biblii.

KTO NAPISAŁ BIBLIĘ?

Nie mniej niż 40 autorów ma swój udział w pisaniu Biblii, a czas powstawania Biblii określa się na około 1600 lat.

Najważniejsze jednak do zapamiętania jest to, że ludzie będący autorami poszczególnych Ksiąg, pisali je pod bezpośrednią Bożą kontrolą. Oznacza to, że Bóg kierował nimi podczas pisania i inspirował ich. Sama Biblia poucza nas, że jest przez Boga natchniona; czytamy bowiem: „*Albowiem proroctwo nie przychodzi nigdy z woli ludzkiej, lecz wypowiadali je ludzie Boży, natchnieni Duchem Świętym*“ (2 Ptr. 1,21).

„*Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowania w sprawiedliwości, aby każdy człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany*“ (2 Tym. 3,16.17).

TAK WIĘC WIDZIMY, ŻE BIBLIA JEST SŁOWEM BOŻYM.

Niektórzy uważają, że Biblia nie tylko zawiera słowa Boże, co mogłoby oznaczać, że tylko niektóre jej części są przez Boga inspirowane, natchnione, a inne nie. Biblia zaś sama nas poucza, że cała, czyli każda jej część jest inspirowana przez Boga, tak jak czytaliśmy: „*Całe Pismo od Boga jest natchnione*“.

Jest jeszcze jedna bardzo ważna rzecz, którą należy zapamiętać, że Bóg nie przekazał człowiekowi poselstwa w żaden inny sposób jak tylko przez Biblię. **BIBLIA JEST JEDYNYM BOŻYM POSELSTWEM I OBJAWIENIEM, JAKIE BÓG NAM DAŁ.**

W ostatnim rozdziale Biblii Bóg ostrzega nas, abyśmy nic do tej Księgi nie dodawali, ani też abyśmy nic z Biblii nie ujmowali (Obj. 22,18.19).

O CZYM MÓWI NAM BIBLIA?

Chociaż Biblia składa się z 66 Ksiąg, to jednak ma jeden wspólny i główny temat. **BIBLIA MÓWI NAM O PANU JEZUSIE CHRYSZTUSIE.**

Stary Testament zawiera wiele proroctw, dotyczących narodzenia się Jezusa Chrystusa, Jego nauki, życia i śmierci.

Nowy Testament mówi nam co się wydarzyło, kiedy Jezus Chrystus przyszedł na ten świat.

CO ZAWIERA BIBLIA?

Biblia mówi nam o ziemi i jej dziejach od stworzenia, aż do przyszłych wydarzeń, do czasu, kiedy nastaną nowa ziemia i nowe niebiosy.

Księga Rodzaju (pierwsza Księga Biblii) opisuje stworzenie ziemi, mówi też nam o wtargnięciu grzechu, o potopie oraz o początku narodu Izraelskiego.

Od Księgi Wyjścia aż do Księgi Estery Biblia mówi nam o historii Izraela. Od jego początku do okresu ok. 400 lat przed narodzeniem Jezusa.

Księgi od Joba do Pieśni nad Pieśniami pełne są mądrości i nauk przedstawionych w poetyckiej formie.

Pozostałe Księgi Starego Testamentu to Księgi Proroków: od Izaasza do Malachiasza. Zawierają one wiele proroctw mówiących o rzeczach, które mają nastąpić w przyszłości.

Księgi te zawierają Boże poselstwo dla Izraela, Bóg mówi w nich o warunkach przymierza, o obecnym jego stanie i o przyszłym losie Izraela.

Nowy Testament rozpoczyna się czterema Księgami zwanymi Ewangelią. Każda z Ewangelii opisuje życie Pana Jezusa Chrystusa na ziemi. Następna Księga Nowego Testamentu jest Księgą Dziejów Apostolskich, która opisuje życie pierwszych chrześcijan, życie i działalność apostołów.

Listy (od Listu do Rzymian aż do Listu Judy) napisane są do zborów lub poszczególnych osób i zawierają podstawowe prawdy wiary chrześcijańskiej oraz praktyczne wskazówki odnoszące się do chrześcijańskiego życia.

Księga Objawienia daje nam spojrzenie w przyszłość, do wydarzeń, które rozegrają się na ziemi, w niebiesiach i w piekle.

PODSUMOWANIE

O BIBLI MOŻEMY POWIEDZIEĆ CO NASTĘPUJE: KSIĘGA TA ZAWIERA MYŚLI BOŻE, OBJAWIA WOLĘ BOŻĄ, WSKAZUJE DROGĘ ZBAWIENIA, MÓWI O SĄDZIE NAD GRZESZNIKAMI I O SZCZĘŚLIWOŚCI LUDZI ZBAWIONYCH.

Nauki zawarte w Biblii są święte, wskazania obowiązujące, historie prawdziwe, a Boże polecenie niezmienne.

Czytanie Biblii prowadzi do mądrości, a wiara w prawdy zawarte w Biblii prowadzi do zbawienia, zaś praktyczne zastosowanie zasad do świętości.

Biblia posiada światło, by ludzi kierować właściwą drogą, a zawiera też pokarm aby posilać, pocieszać i pokrzepiać.

Jezus Chrystus jest głównym tematem Biblii; nasze dobro — jej celem; chwała Boża jej osnową.

Czytaj Biblię powoli, systematycznie i z modlitwą. To jest Księga nad księgami, Boże objawienie się człowiekowi.

2 BÓG

„On jest łaskawy, miłosierny i sprawiedliwy“

(Ps. 112,4)

NIE MA NIC WAŻNIEJSZEGO NAD POZNANIE BOGA I NASZEGO STOSUNKU DO NIEGO.

ISTNIENIE BOGA

1. Biblia nie stara się udowodnić istnienia Boga. Fakt istnienia Boga jest przyjęty jako coś oczywistego w całym Piśmie Świętym. Dla przykładu pierwszy wiersz Biblii brzmi: „*Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię*“. Istnienie Boga jest tu stwierdzone jako rzeczywistość, która nie wymaga żadnego dowodu. Człowieka, który mówi, że nie ma Boga, Biblia nazywa głupim (Ps. 14,1);
2. Nawet pomijając Biblię, istnieją niezbite dowody istnienia Boga:
 - a) ludzie na całym świecie zawsze wierzyli w istotę Nadziemską; Tego, który jest ponad wszystkimi;
 - b) stworzenie musi mieć Stwórcę. Wszechświat nie mógł powstać sam z siebie;
 - c) wspaniały plan jaki widziany jest w stworzeniu wskazuje na Stwórcę — doskonałego projektanta;
 - d) skoro człowiek jest tak rozumną istotą, a też umiejacą rozróżnić dobro i zło, to jakże daleko doskonalszy musi być Stwórca, który stworzył człowieka.

NATURA BOGA

1. **Bóg jest duchem** (Jan 4,24). Oznacza to, że Bóg nie ma ciała. On jest niewidoczny. Bóg jednak może objawić się człowiekowi. W osobie Jezusa Chrystusa Bóg przyszedł na świat w ciele takim jak nasze (Jan 1,14.18; Kol. 1,15; Hebr. 1,3).
2. **Bóg jest osobą**. Bóg ma takie same cechy osobowe, jakie i my posiadamy. Ona ma wiedzę (Iz. 55,8.9), ma uczucie (1 Mojż. 6,6), miłość (Jan 3,16), litość (Ps. 111,4), jest zazdrosny (2 Mojż. 20,5), ukazujący gniew (5 Mojż. 1,37). Bóg ma też swoją wolę (Ps. 115,3; Jan. 6,38).
3. **Istnieje jeden Bóg**. Biblia uczy nas wyraźnie, że jest tylko jeden Bóg (5 Mojż. 4,39; 1 Tym. 2,5; Mk 12,29). Nauka o wielobóstwie jest fałszywa i przeciwna rozumowi. Istnieć może tylko jedna Nadrzędna Istota, która jest ponad wszystkim.
4. **Trójca**. Biblia uczy nas, że istnieje tylko jeden Bóg, lecz uczy nas również, że istnieją trzy Boskie Osoby: Ojciec, Syn i Duch Święty. Jest to jeden Bóg, ponieważ natura Jego nie może być podzielona. Słowo „Trójca“ używamy dla określenia trzech Osób — jednego Boga. Dla ludzi jest to tajemnica i choć nie możemy tego zrozumieć, jednak możemy w to wierzyć ponieważ tak mówi Słowo Boże.

Choć w Biblii nie znajdujemy słowa „Trójca“, to jednak prawda ta jest w Biblii objawiona; dla przykładu:

- a) podczas Chrztu Jezusa (Mat. 3,16.17)
- b) w poleceniu Pana Jezusa (Mat. 28,19)
- c) w błogosławieństwie Ap. Pawła (2 Kor. 13,13).

W stosunku do Ojca Biblia używa określenia — Bóg (Rzym. 1,7). Syn też nazwany jest Bogiem (Hebr. 1,8). W Dziejach Apostolskich (Dz. Ap. 5,3.4) Duch Święty określony jest jako Bóg.

Niezwykle trudno jest zdefiniować Boga. Najlepszą drogą do poznania istoty Boga, jest poznanie Jego właściwości i cech. Nazywamy je atrybutami Boga, mówiącymi o Nim, o Jego naturze.

1. **Bóg jest wszechobecny.** Oznacza to, że Bóg jest wszędzie w tym samym czasie (Jer. 23,24).
2. **Bóg jest wszechwiedzący.** Bóg wie o wszystkich sprawach, o wszystkim. On zna wszelkie myśli i czyny człowieka (Przyp. 15,3; Ps. 139,1.2; Hebr. 4,13).
3. **Bóg jest wszechmocny.** Bóg ma wszelką moc. On stworzył cały wszechświat, a teraz kieruje nim. On jest mocen uczynić wszystko co tylko zechce (Przyp. 15,3; Ps. 139,1; Hebr. 4,13).
4. **Bóg jest wieczny.** On nie miał nigdy początku i nigdy nie będzie miał końca (Ps. 90,2).
5. **Bóg jest niezmienny.** Bóg jest niezmienny, ponieważ jest doskonały (Mal. 3,6; Jak. 1,17).
6. **Bóg jest święty.** Bóg jest absolutnie czysty i bezgrzeszny. On nienawidzi grzechu, a kocha dobro (Przyp. 15,9.26). Bóg nie może mieć nic wspólnego z grzechem i dlatego musi odłączyć się od grzesznika. On będzie karał grzech (Iz. 59,1.2).
7. **Bóg jest sprawiedliwy.** Wszystko cokolwiek czyni Bóg jest prawe i słuszne (Ps. 119,137; Dan. 9,14). On dokonuje wszystkiego zgodnie z danymi obietnicami (I Król. 8,56).
8. **Bóg jest miłością.** Miłość jest Bożą naturą (1 Jana 4,8.16.19). Bóg nienawidzi grzechu, ale miłuje grzesznika (Rzym. 5,8). Przeczytaj Jana 3,16!

3

CZŁOWIEK

„Panie, Władco nasz, jak wspaniałe jest imię Twoje na całej ziemi!

Czymże jest człowiek, że o nim pamiętasz, lub syn człowieczy, że go nawiedzasz?

Uczyniłeś go niewiele mniejszym od Boga, chwałą i dostojnością uwieńczyłeś go. Dałeś mu panowanie nad dziełami rąk swoich...“

(Ps. 8,2.5—7)

„Wszyscy zboczyli, razem stali się nieużytecznymi, nie masz, kto by czynił dobrze, nie masz ani jednego“

(Rzym. 3,12)

Jeśli chcemy dowiedzieć się prawdy o człowieku, musimy zwrócić się do Biblii, ponieważ: „Prawdą jest co Bóg mówi o danej rzeczy“. W Biblii znajdujemy prawdę o stworzeniu człowieka, o jego naturze, o jego stosunku do innych istot, o jego upadku w grzech i o jego przyszłości.

POCHODZENIE CZŁOWIEKA

Jest rzeczą naturalną, że człowiek interesuje się swym pochodzeniem. Ludzie myślący, zwani filozofami, wygłaszali na ten temat różne teorie. Teoria jest jednak tym, co niektórzy sądzą o danym problemie, co jednak nie musi być prawdą. Najnowszą teorią o pochodzeniu człowieka jest teoria ewolucji, która próbuje dowieść, że człowiek nie został stworzony, ale że pochodzi on od najprostszych form zwierzęcych.

Biblia jednak uczy, że „*Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię... Bóg stworzył człowieka*“ (1 Mojż. 1,1.27).

Dlaczego Bóg stworzył człowieka?

Bóg powiedział o tym tak: „*Stworzyłem go dla mojej chwały, ukształtowałem go, tak uczyniłem go*“ (Iz. 43,7).

Tak więc widzimy, że **ZOSTALIŚMY STWORZENI DLA BOŻEJ CHWAŁY**.

NATURA CZŁOWIEKA

Jeśli ktokolwiek miał okazję być podczas śmierci człowieka, wie dokładnie, że człowiek ma fizyczne ciało, a także duszę i ducha. W tej chwili człowiek żyje, w następnej już jest zmarły; ale to tylko mowa o jego ciele, ponieważ życie człowieka trwa nadal, bowiem człowiek to nie tylko ciało. On ma również duszę i ducha.

Biblia uczy nas, że **CZŁOWIEK ISTNIEJE JAKO ISTOTA JAKBY POTRÓJNA: ZŁOŻONA Z CIAŁA, DUSZY I DUCHA** (1 Tes. 5,23).

Trudno jest nam rozróżnić i zrozumieć duszę i ducha, ponieważ są to części niematerialne, widzimy tylko ciało, ale Biblia ukazuje nam wyraźnie różnicę pomiędzy duszą a duchem.

Człowiek ma ciało, duszę i ducha.

Dusza jest tym, co decyduje o różnicy pomiędzy istotą żyjącą, a martwą, natomiast duch odróżnia człowieka od zwierzęcia.

PONIEWAŻ CZŁOWIEK POSIADA DUCHA, MOŻE ON TEŻ MIEĆ BEZPOŚREDNIĄ ŁĄCZNOŚĆ Z BOGIEM. Z naszej duszy pochodzą nasze uczucia i namiętności.

Tak więc najważniejszą powinnością człowieka jest znaleźć odpowiedź na pytanie, czego Bóg wymaga i spełnić to Boże wymaganie.

WOLNA WOLA CZŁOWIEKA

Bóg także uczynił inne istoty we wszechświecie. Należą do nich na przykład aniołowie. One nie mają ciała ludzkiego, ani duszy. Istoty te są od nas

o wiele potężniejsze, a zostały stworzone, aby służyć Bogu. Tak jak my posiadają one wolną wolę i dlatego niektóre z nich przez nieposłuszeństwo popadły w grzech.

Bóg mógł stworzyć człowieka jako narzędzie bezwzględnie Mu posłuszne, ale zamiast tego Bóg uczynił go takim, aby on dobrowolnie mógł Go kochać i służyć Mu bez jakiegokolwiek przymusu.

GRZECH CZŁOWIEKA

Gdy Bóg stworzył wolne istoty, zdolne do czynienia Jego woli lub sprzeciwiania się jej — musiał już wiedzieć, że niektóre z nich wybiorą złą drogę.

Tak się też stało.

Wspaniały anioł zwany Lucyferem, znany dziś jako szatan, zdecydował się przeciwstawić Bogu. Został on natychmiast wyrzucony z niebios, a z nim aniołowie, którzy poszli za nim. Od tego czasu szatan pragnie zniweczyć Boży plan w każdy możliwy sposób.

Bóg stworzył także człowieka z wolną wolą i dlatego szatan kusi go do nieposłuszeństwa wobec Boga.

Bóg ostrzegwał Adama, lecz szatanowi udało się skusić go do grzechu. Tę historię możemy znaleźć w trzecim rozdziale 1 Księgi Mojżeszowej.

Bóg, który jest święty, i który jest też władcą całego wszechświata, nie mógł tolerować w swojej obecności istoty nieposłusznej Jego przykazaniom. To było przyczyną, dla której szatan został zrzucony z niebios, gdy wystąpił przeciwko Bogu. Bóg uczynił to samo z Adamem — wypędził go z ogrodu Eden, sprzed Bożej obecności.

Każdy człowiek otrzymał po Adamie skłonność do grzeszenia, naturę Adama. **WSZYSCY RODZIMY SIĘ ZE SKŁONNOŚCIĄ DO GRZESZENIA**. Grzeszyć jest nam łatwo, bowiem pokusa odpowiada naszej naturze. Ta właściwość prowadzi nas do pokusy i w ten sposób rodzi się grzech.

PRZYSZŁOŚĆ CZŁOWIEKA

Tak jak Biblia uczy nas o pochodzeniu człowieka, tak samo uczy nas dokąd idziemy. Któregoś dnia każdy człowiek będzie musiał stanąć przed Bogiem jako swoim sędzią.

Zjawisko śmierci jest tak oczywiste, że wszyscy rozumiemy to, iż musimy umrzeć. Biblia jednak dodaje: „*a potem będzie sąd*“ (Hebr. 9,27).

Bóg stworzył nas i objawił swą wolę. Bóg też pociągnie nas do odpowiedzialności za wszystko co uczyniliśmy.

W TYM ŻYCIU PRZYGOTOWUJEMY SIĘ DO NASTĘPNEGO ŻYCIA, WIECZNEGO, człowiek bowiem nie umiera jak zwierzę. Jego duch musi wrócić do **Boga**, swego Stwórcy i Sędziego.

4 GRZECH

„Gdy bowiem byliście sługami grzechu, byliście dalecy od sprawiedliwości. Teraz zaś, wyzwoleni od grzechu, a oddani w służbę Bogu, macie pożytek w poświęcaniu, a za cel żywot wieczny. Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie Panu naszym“.

(Rzym. 6,20.22.23)

CO TO JEST GRZECH?

Czytając Biblię musimy zauważyć, że wiele uwagi Słowo Boże poświęca sprawie grzechu, jego przyczynie i możliwości wyzwolenia się od grzechu.

Myśląc o grzechu często rozumiemy, że grzech to zbrodnia, lub morderstwo; ale w Liście do Rzymian (3,23) czytamy: „*wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej*“. Według Biblii grzech odnosi się do wszystkiego co nie osiąga poziomu Bożej doskonałości.

Skoro zaś nie jesteśmy doskonali, to jesteśmy w Bożych oczach grzesznikami, jesteśmy przestępcami.

Biblia mówi, że grzech ma miejsce w następujących przypadkach:

1. przestępstwo zakonu
 - jest grzechem (1 Jana 3,4)
2. odstępstwo lub bunt przeciwko Bogu
 - jest grzechem (Ez. 2,3)
3. wszelka nieprawość
 - jest grzechem (1 Jana 5,17)
4. moralna nieczystość
 - jest grzechem (2 Sam. 12,9.13)
5. postępowanie wbrew przekonaniu
 - jest grzechem (Rzym. 14,23)
6. nieczynienie dobrze, mimo że umiemy dobrze czynić
 - jest grzechem (Jak. 4,17)
7. złe myśli, tak samo jak złe czyny
 - są grzechem (Mat. 5,28).

SKĄD PRZYSZEDŁ GRZECH?

Pierwszy zapisany tekst o grzechu mówi nam, że powstał on w niebie. Anioł Lucyfer zapłonął żądzą dorównania Bogu (Iz. 14,12—14). Za ten grzech pychy Bóg wyrzucił go z nieba. Od tej pory on nazwany jest diabłem, lub szatanem.

Pierwszy grzech na ziemi opisany jest w trzecim rozdziale I Księgi Mojżeszowej. On miał miejsce w ogrodzie Eden. Bóg powiedział Adamowi i Ewie, że nie wolno im jeść owocu z drzewa zwanego „*drzewem wiadomości dobrego i złego* (1 Mojż. 2,16.17). Oni jednak nieposłuszni Bogu zjedli zakazany owoc i stali się grzesznikami.

JAKIE SĄ SKUTKI GRZECHEU?

1. W momencie, kiedy Adam i Ewa zgrzeszyli zauważyli, że są nadzy i próbowali skryć się przed Bogiem (1 Mojż. 3,7—10);
2. Karą za grzech jest śmierć. Adam i Ewa umarli duchowo w momencie popełnienia grzechu, to znaczy, że zostali oni odłączeni od Boga i wygna-

ni sprzed Bożej obecności. Zapoczątkowali też oni śmierć fizyczną i chociaż od razu nie umarli, to ciała ich zostały skazane na śmierć.

3. Każdy człowiek, cała ludzkość otrzymała po Adamie grzeszną naturę. Każde dziecko, jako urodzone z grzesznych rodziców, przez ten fakt jest grzeszne. Najstarszy syn Adama był mordercą.

Ponieważ przychodzimy już na ten świat jako grzeszni, jesteśmy oddzieleni od Boga. Już w momencie urodzenia jesteśmy martwi duchowo, a każdego czeka też śmierć fizyczna. Przeczytaj dokładnie Rzym. 5,12—18.

4. Z powodu grzechu Adama Bóg przeklął całe stworzenie. Z tej przyczyny cały świat porośnięty jest cierniami i ostami.

W 1 Mojż. 3,14—19 znajdujemy dalsze dowody grzechu. Nie potrzebujemy dowodów na istnienie grzechu tak długo, jak długo istnieć będą więzienia, szpitale i cmentarze. Łzy, choroby, smutek, ból i śmierć, są niektórymi tylko rezultatami grzechu.

JAKA JEST KARA ZA GRZECH?

Bóg powiedział, że „karą za grzech jest śmierć“ (Rzym. 6,23). Już mówiliśmy o znaczeniu śmierci duchowej i fizycznej. Ta kara musi być zapłacona. **BÓG MUSI UKARAĆ GRZECH.**

Tak długo, jak długo żyjemy w grzechu, jesteśmy duchowo umarli, a któregoś dnia musi umrzeć nasze ciało. Jeśli będziemy pozostawali w grzechu w chwili naszej śmierci — wówczas czeka nas wieczna śmierć, wieczne oddzielenie od Boga, wieczne cierpienie w jeziorze ognistym.

Ta druga, wieczna śmierć opisana jest w Obj. 20,14.

JAKIE JEST LEKARSTWO NA GRZECH?

Bóg dał lekarstwo, aby człowiek nie musiał cierpieć wiecznie, ponosić wiecznej kary za grzech. **BÓG POSŁAŁ SWEGO SYNA NA ZIEMIĘ I UCZYNIŁ GO DROGĄ DLA WYZWOLENIA NAS OD GRZECHU.** Pan Jezus Chrystus narodził się z Marii Panny. On nie odziedziczył grzesznej natury Adama. On był tym jedynym człowiekiem, który nigdy nie zgrzeszył.

On dobrowolnie poniósł karę za nasz grzech na Krzyżu Golgoty i zaspokoił święte wymagania Boga.

Ponieważ kara za grzech została poniesiona, Bóg może dać wieczne życie każdemu kto uzna, że jest grzesznikiem i przyjmie Jezusa Chrystusa jako swojego Pana i Zbawiciela (w dalszych rozdziałach piszemy więcej na ten temat).

Kiedy zaufamy Chrystusowi, jesteśmy wybawieni nie tylko od kary, ale również od mocy grzechu. Oznacza to, że wszystkie nasze grzechy (przeszłe, teraźniejsze i przyszłe) zostały zapomniane.

Bóg nie będzie nas nigdy sądził z powodu grzechów. Otrzymujemy siłę, aby żyć dla Boga i Jego chwały, a nie dla przyjemności grzechu.

5

CHRYSTUS

„On jest tym prawdziwym Bogiem i życiem wiecznym“

(1 Jana 5,20)

„On jest obrazem Boga niewidzialnego, pierworodnym wszelkiego stworzenia. Ponieważ w nim zostało stworzone wszystko...

On też jest przed wszystkimi rzeczami i wszystko w nim jest ugruntowane. On także jest Głową Ciała, Kościoła; On jest początkiem, pierworodnym z umarłych, aby we wszystkim był pierwszy ponieważ upodobał sobie Bóg, aby w nim zamieszkała cała pełnia boskości“

(Kol. 1,15—19)

„Prawdziwa to mowa i w całej pełni przyjęcia godna, że Chrystus Jezus przyszedł na świat, aby zbawić grzeszników...“

(1 Tym. 1,15)

„... jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus“

(1 Tym. 2,5)

W tym rozdziale **MÓWIĆ BĘDZIEMY O JEZUSIE CHRYSZTUSIE. ON JEST CENTRALNYM TEMATEM BIBLIJ.** Uczyć się będziemy o Jego bóstwie, Jego wcieleniu (bowiem stał się człowiekiem), Jego dziele i Jego urzędach.

BOSKOŚĆ CHRYSZTUSA

Boskość Chrystusa oznacza, że On jest Bogiem. Biblia jasno uczy nas, że **CHRYSZTUS JEST BOGIEM:**

1. Te same określenia odnoszące się do natury Boga, odnoszą się również do Chrystusa:
 - a) Bóg jest wieczny, Chrystus nie ma początku (Jan 17,5; 8,58);
 - b) Bóg jest wszechmogący. Chrystus powiedział, że Jemu dana jest wszelka moc i władza (Mat. 28,28; Obj. 1,8);
 - c) Bóg jest wszechobecny. Chrystus według obietnicy jest zawsze (Mat. 28,20);
 - d) Bóg jest wszechwiedzący. Chrystusowi znane są wszystkie rzeczy (Jan 21,17);
 - e) Bóg jest niezmienny. Chrystus jest ten sam wczoraj, dziś i na wieki (Hebr. 13,8).
2. Chrystus wykonywał te same dzieła, co Ojciec.
 - a) On stworzył wszystkie rzeczy (Jan 1,3)
 - b) On podtrzymuje wszechświat (Kol. 1,16)
 - c) On wstał z martwych (Jan 2,19.22).
3. Ten sam tytuł dany jest Ojcu i Synowi. Chrystus jest nazwany Bogiem.
 - a) Bóg Ojciec nazywa Syna Bogiem (Hebr. 1,8)
 - b) Ludzie nazywają Chrystusa Bogiem, a On temu nie przeczy (Jan 20,28)
 - c) Demony poznają Go jako Boga (Mk 1,24)
 - d) Chrystus ogłasza, że jest Bogiem (Jan 10,30).

WCIELENIE CHRYSZTUSA

Przez wcielenie Chrystusa rozumiemy, że **ON KTÓRY JEST BOGIEM, PRZYSZEDŁ NA ŚWIAT JAKO CZŁOWIEK.**

1. Przyjście Chrystusa było przepowiedziane w Starym Testamencie. Wiele lat przed Jego przyjściem na świat było zapowiedziane, że tak się stanie (Iz. 7,14).
2. W Biblii jest wielokrotnie powiedziane o narodzeniu się Pana Jezusa Chrystusa, ale też to narodzenie było odmienne od wszelkich innych narodzin.
 - a) On był poczęty przez Ducha Świętego (Łuk. 1,35),
 - b) On był zrodzony z Marii dziewicy (Mat. 1,23), i żaden człowiek nie był Jego ojcem,

- c) był prawdziwym człowiekiem; posiadał ciało (Hebr. 10,5), miał duszę (Mat. 26,38), miał też ducha (Łuk. 23,46).
3. Są trzy główne powody, dla których Chrystus przyszedł na świat jako człowiek:
 - a) On przyszedł objawić wolę Ojca (Jan 14,9),
 - b) On przyszedł, aby zgładzić grzech przez ofiarowanie Siebie za nasze grzechy (umarł za nas) (Hebr. 9,26),
 - c) On przyszedł, aby zniszczyć dzieła diabelskie (1 Jana 3,8).

Uwaga:

Jedną z podstawowych prawd wiary chrześcijańskiej jest to, że Jezus Chrystus jest prawdziwym Bogiem i przyszedł na świat jako człowiek przez cud narodzenia się z dziewicy, a jako człowiek był On całkowicie bezgrzeszny.

DZIEŁO CHRYSZTUSA

Kiedy mówimy o dziele Chrystusa, myślimy o Jego śmierci, pogrzebaniu, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu.

1. Jego śmierć
 - a) śmierć Chrystusa była konieczna (Jan 3,14). Była ona częścią wiecznego Bożego planu (Hebr. 10,7). Śmierć Chrystusa była koniecznością, dla wypełnienia się prorocत्व Starego Testamentu (Iz. 53,5). Ona była koniecznością, aby nas zbawić (Ef. 1,7);
 - b) Chrystus zmarł za innych. **ON UMARŁ W NASZE MIEJSCE** (1 Kor. 15,3);
 - c) śmierć Chrystusa była w pełni wystarczająca i całkowicie zadowolila Boże wymagania. Chrystus cierpiąc wziął na siebie Boży wyrok przeciwko grzechowi. Jego śmierć zaspokaja całkowicie wszystkie ludzkie potrzeby, ponieważ była to śmierć Osoby absolutnie doskonałej. Z tego powodu wartość tej śmierci jest nieskończona.
2. Jego zmartwychwstanie
 - a) Jego zmartwychwstanie było konieczne, dla wypełnienia prorocत्व, uzupełnienia dzieła Krzyża (Rzym. 4,25) i dla umożliwienia podjęcia przez Niego dzieła w niebie;
 - b) Jego zmartwychwstałe ciało było prawdziwym, rzeczywistym ciałem. On nie był duchem, zjawą (Łuk. 24,39). To było to samo ciało, które zostało ukrzyżowane, ponieważ były na nim ślady po gwoździach i przebiciu włócznią (Jan 20,27). Teraz jednak było to ciało odmienione, ponieważ pozwalało ono na czynienie rzeczy, których w naszym ciele uczynić nie możemy (jak np. przechodzenie przez ścianę — Jan 29,19);

- c) Chrystus po swoim zmartwychwstaniu objawił się uczniom conajmniej 10 razy. Więcej niż pięćset spolegliwych świadków widziało Go po zmartwychwstaniu (1 Kor. 15,6);
- d) zmartwychwstanie Chrystusa ma olbrzymie znaczenie, gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, daremna by była nasza chrześcijańska wiara (1 Kor. 15,17).

3. Wniebowstąpienie Chrystusa

- a) Kiedy Chrystus zakończył swoje dzieło na ziemi, został uniesiony do nieba (Mk 16,19; Dz. Ap. 1,9);
- b) Chrystus wstąpił do niebios, aby otrzymać Swą chwałę (Jan 17,5) i dalej kontynuować Swą służbę i wstawiać się za Swym ludem (Hebr. 7,25).

URZĘDY CHRYSYDUSA

W Biblii Chrystus jest przedstawiony jako Prorok, Kapłan i Król.

- 1. Jako Prorok Chrystus uczy nas, co Bóg chce oznajmić ludziom i tak objawia On człowiekowi Boga (Jan 1,18).
- 2. Jako Kapłan Chrystus wstawia się za wierzącymi (Hebr. 4,14—16).
- 3. Jako Król Chrystus panuje w sercach tych, którzy Go przyjęli. Od dnia Jego przyjścia będzie On rządził przez 1000 lat na ziemi. Psalm 72 opisuje Jego rządy na ziemi.

6 NOWE NARODZENIE

*„... Jezus rzekł mu:
Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli
się kto nie narodzi na nowo, nie może
ujrzeć Królestwa Bożego“.*

(Jan 3,3)

WPROWADZENIE

W trzecim rozdziale Ewangelii Jana znajdujemy rozmowę Jezusa z Nikodemem, człowiekiem religijnym i wysoce moralnym. JEZUS POWIEDZIAŁ MU, ŻE JEST DLA NIEGO RZECZĄ ABSOLUTNIE KONIECZNĄ NARODZIĆ SIĘ NA NOWO, JEŚLI CHCE ON ZOBACZYĆ KRÓLESTWO BOŻE I WEJŚĆ DO NIEGO (Jan 3,3—5). JEST TO RÓWNIŻ KONIECZNE DLA KAŻDEGO Z NAS (Jan 3,7).

CO TO JEST NOWE NARODZENIE?

Wiele ludzi nic nie wie na temat nowego narodzenia, a inni zaś mają nie biblijne pojęcie, stąd konieczność wyjaśnienia (Jan 1,12.13):

1. Nowe narodzenie nie jest tym samym co naturalne narodzenie. Ono bowiem nie jest „z krwi“. Chociaż ktoś urodził się w chrześcijańskiej rodzinie, nie oznacza to, że jest dzieckiem Bożym.
2. Nowe narodzenie nie jest z nas samych. Ono nie jest „z woli ciała“. Tak jak dziecko nie ma wpływu na swoje narodzenie, tak nikt nie może własnym wysiłkiem narodzić się na nowo.
3. Nowe narodzenie nie następuje przez wysiłek człowieka. Ono nie następuje „z woli człowieka“. Żaden człowiek, niezależnie od zajmowanej pozycji w Kościele, nie może dać nowego życia innemu człowiekowi. Żadna ceremonia, żadem rytuał uczynić tego nie może, ani też nie może pomóc w narodzeniu się na nowo.
4. Nowo narodzenie się nie jest zmianą fizyczną człowieka. Nikodem tego nie mógł zrozumieć, ale Jezus wskazał mu, że jest to tylko duchowa zmiana, a nie fizyczna (Jan 3,4—6).
5. Narodzenie się na nowo nie jest ani zmianą socjalną, ani geograficzną. W momencie, kiedy człowiek rodzi się na nowo, Bóg nie przenosi go do nieba, ale żyje on dalej na ziemi; teraz jednak żyje po to, aby się podobać Panu i Zbawicielowi (1 Kor. 7,20—24; Kol. 3,22—24).
6. Nowe narodzenie nie jest rozumowym przyjęciem określonych prawd. Może być ktoś, posiadający wysokie wykształcenie i religijne wychowanie, a jednak nie jest nowo narodzony. Może nawet wiedzieć o potrzebie nowego narodzenia, a mimo to nie mieć nowego życia.
7. Nowe narodzenie nie jest procesem wzrostu, czy zmiany. Duchowe życie nie może u nas wzrastać, jeśli nie ma w nas zarodka, nasienia, zrodzenia. Grzesznik jest umarły duchowo (Ef. 2,2). Życie nie może wzrastać, jeśli nie istnieje.
8. Nowe narodzenie nie jest samodoskonaleniem się. To nie jest porzucenie złych nawyków, czy złych obyczajów; to nie jest zmiana naszej drogi życiowej, to jest zmiana w nas, zmiana wewnętrzna.

9. Nowe narodzenie nie jest religijnym wyznaniem.

Można być szczerym w swoich przekonaniach religijnych, można być ochrzczonym, należeć do Kościoła, nawet nauczać, a nie być nowo narodzonym.

Konieczność nowego narodzenia została przez Jezusa wskazana jednemu z najbardziej religijnych, szczerych moralnie żyjących ludzi tamtych czasów.

Jezus powiedział Nikodemowi, że on się musi narodzić na nowo, jeśli chce oglądać Królestwo Boże.

10. Narodzenie się na nowo jest duchową zmianą. Tym, który może zmienić nasze życie i dać nam swoje życie, jest tylko Bóg (Jan 1,13).

DLACZEGO MUSIMY SIĘ NA NOWO NARODZIĆ?

Jezus powiedział: „nie dziw się“ (Jan 3,7), tak więc dla nas nie powinno to być zaskoczeniem, że narodzenie się na nowo jest koniecznością. Konieczność ta jest całkowicie rozumna i logiczna.

1. Musimy narodzić się na nowo, ponieważ bez nowego narodzenia nie możemy osiągnąć duchowej natury (Jan 3,6).

Słowo „ciało“, „cielesny“ oznacza naszą grzeszną naturę, którą otrzymujemy rodząc się.

Kiedy Adam zgrzeszył, jego natura stała się grzeszna. Każdy z nas dziedziczy tę grzeszną naturę, gdy rodzi się na tym świecie (Rzym. 5,12.18.19; Ps. 51,5).

W Liście do Rzymian (Rzym. 8,5—8) opisana jest ta grzeszna natura zwana „ciałem“. „*Bo ci, którzy żyją według ciała myślą o tym co cielesne... zamysł ciała jest wrogi Bogu... ci zaś którzy żyją w ciele Bogu podobać się nie mogą*“. Człowiek z natury ciała nie ma duchowej zdolności zrozumienia prawd Bożych i radowania się sprawami Bożymi (por. 1 Kor. 2,14).

Ciało można ćwiczyć, doskonalić, nakłaniać do religijności, ale nie możemy zmienić jego natury, która jest wrogo usposobiona w stosunku do Boga. „*Co się narodziło ciałem, ciałem jest*“.

Nowe narodzenie daje nam nową, duchową naturę.

Posiadając tę nową naturę, możemy rozumieć Boże sprawy i radować się nimi.

2. MUSIMY SIĘ NA NOWO NARODZIĆ, PONIEWAŻ BEZ NOWEGO NARODZENIA NIE MOŻEMY WIDZIEĆ KRÓLESTWA BOŻEGO, ANI WEJŚĆ DO NIEGO (Jan 3,3—5).

Co znaczy określenie „Królestwo Boże“? To określenie ma duchowe znaczenie, czytamy w Biblii: „*Albowiem Królestwo Boże, to nie pokarm i napój, lecz sprawiedliwość i pokój, i radość w Duchu Świętym*“ (Rzym. 14,17). Istnieją dwa Królestwa. Jedno to jest „Królestwo człowieka“, a drugie to „Królestwo Boże“.

Pierwsze zwane jest „ciałem“, drugie „Duchem“.

Wszyscy wchodzimy w to ludzkie, cielesne Królestwo przez nasze cielesne narodzenie i otrzymujemy fizyczną naturę, która umożliwia nam życie w sferze fizycznej, w tej sferze w której żyjemy, poruszamy się, istniejemy.

W JAKI JEDNAK SPOSÓB ZOSTAJE CZŁOWIEK UZDOLNIONY, ABY ZOBACZYĆ WARTOŚĆ KRÓLESTWA BOŻEGO I WEJŚĆ DO NIEGO? ODPOWIEDŹ JEST OCZYWISTA I ZROZUMIAŁA. MUSIMY SIĘ NA NOWO NARODZIĆ! NARODZIĆ SIĘ DUCHOWO; WTEDY BĘDIEMY MOGLI WEJŚĆ DO KRÓLESTWA NIEBIOS.

Przez nowe narodzenie otrzymujemy duchową naturę, która daje nam możliwość radowania się duchową rzeczywistością, jaką charakteryzuje się Królestwo Boże.

Narodzenie się na nowo zwane jest również „narodzeniem się z góry“. To nam wskazuje, skąd przychodzi to narodzenie i jakie jest jego źródło. Fizyczne narodzenie pochodzi od człowieka i jest ziemskie. Duchowe narodzenie pochodzi od Boga i jest z niebios. W Liście do Rzymian (Rzym. 8,9) czytamy, jak Bóg widzi swój lud, który nie pozostaje nadal „w ciele“ — on jest „w Duchu“. W jaki sposób zostali oni przeniesieni do Królestwa Bożego?

Stało się to na skutek pracy Ducha Świętego, gdy oni zaakceptowali Chrystusa jako swego Zbawiciela.

3. Musimy narodzić się na nowo, ponieważ bez nowego narodzenia nie możemy posiadać duchowego życia.

Z natury jesteśmy „umarli w grzechach i upadkach naszych“ (Ef. 2,1), odłączeni od życia z Bogiem. Tak jak ciało bez fizycznego życia jest umarłe, tak człowiek bez duchowego życia jest umarły duchowo.

Śmierć oznacza oddzielenie. Jeśli jesteśmy oddzieleni od Chrystusa, w którym jest życie, jesteśmy duchowo umarli (Jan 1,4).

Jeśli jesteśmy duchowo martwi, jak możemy otrzymać duchowe życie? Możemy je otrzymać od Niego, od Pana Jezusa Chrystusa (Jan 5,24.25). Każdy, kto słucha Jego Słowa, wierzy Jego Słowu i zaufa Mu jako Zbawicielowi, może otrzymać duchowe życie, zostaje on bowiem nowo narodzony (Jan 3,16; 6,47; 10,26—28; 1 Jana 5,13).

JAK MOŻEMY SIĘ NA NOWO NARODZIĆ?

Sam Chrystus uczy nas jak możemy się narodzić na nowo. Trzy rzeczy są ku temu konieczne:

1. **RODZIMY SIĘ NA NOWO PRZEZ WIARĘ W SŁOWO BOŻE** (Jan 3,5). W Biblii woda jest dobrze znanym symbolem Słowa Bożego (Ef. 5,26; Jan 15,3; Ps. 119,9). W tych wierszach „woda“ oznacza Słowo Boże, co oczywiście nie ma nic wspólnego z chrztem. W innych zaś

miejscach czytamy, że nowo narodzenie przychodzi przez Słowo Boże (1 Ptr. 1,23—25; Jak. 1,18). Gdy czytamy Słowo Boże, to ono jak woda obmywa nasze umysły i możemy myśleć o naszym zbawieniu. Boże Słowo pomaga nam zrozumieć, że jesteśmy zgubieni (Rzym. 3,10—19) i że Bóg miłuje nas i przygotował dla nas zbawienie (Jan 3,16). On też pokazuje nam drogę zbawienia (Rzym. 10,1—17).

2. **RODZIMY SIĘ NA NOWO PRZEZ DUCHA ŚWIĘTEGO**, który zamieszkuje w nas (Jan 3,5).

Gdy Chrystus wstąpił do niebios, posłał na ziemię Ducha Świętego, trzecią osobę Trójcy.

Duch Święty objawia człowiekowi grzech i doprowadza człowieka do wiary, do zaufania Chrystusowi.

Duch Święty daje każdemu wierzącemu człowiekowi nową boską naturę, aby można było zrozumieć duchowe rzeczy.

Duch Święty wprowadza tych, którzy narodzili się na nowo we wszelką prawdę (Jan 16,7—15; 2 Ptr. 1,34; Gal. 5,22—26). Gdy czytamy Boże Słowo Duch Święty poucza nas, Boże prawdy wprowadza do naszego serca. Pokazuje On, że jako grzesznicy jesteśmy zgubieni, bezsilni, bezradni, bez nadziei. On też nam pokazuje przez Boże Słowo, że możemy być zbawieni przez wiarę w Chrystusa, który umarł dla naszego zbawienia. W momencie, gdy grzesznik zaufa Chrystusowi, Duch Święty zamieszkuje w nim i pieczętuje go jako tego, który jest własnością Chrystusa (Ef. 1,13; 4,30).

Nowe narodzenie nie polega na przeżywaniu jakichś odczuć, ale jest to fakt, że zaufaliśmy Chrystusowi.

3. **RODZIMY SIĘ NA NOWO PRZEZ WIARĘ W CHRYSYUSA**, który zajął nasze miejsce, gdy umierał jako ofiara za nas (Jan 3,14—16). Chrystus pokazał jasno, w jaki sposób nowe życie może się stać udziałem grzesznika. Nikodem zapytał: „*jak to się stać może?*“, a Chrystus użył przykładu ze Starego Testamentu jako ilustracji nowego narodzenia. Przeczytaj tekst z 4 Mojż. 21,4—9, abyśmy teraz mogli wejrzeć w siedem rzeczy z tego przykładu. Sam Chrystus pokazuje, jak grzesznik może narodzić się na nowo:

- a) Grzech (4 Mojż. 21,5).

Tak jak naród Izraelski zgrzeszył, tak też wszyscy ludzie zgrzeszyli przeciwko Bogu w myślach, słowach i czynach (Rzym. 3,23).

- b) Sąd (4 Mojż. 21,6).

Ten grzech sprawił, że Bóg zesłał na naród Izraelski sąd i zasłużoną karę.

Bóg objawia swój gniew przeciwko każdemu grzechowi (Rzym. 1,18; 6,23).

- c) Żal (4 Mojż. 21,7).

Izrael uznał swój grzech. Oni wyznawali go Bogu i prosili o przebaczenie; Oni też żalowali swych czynów, a to pociąga za sobą zmianę

sposobu myślenia i postawy życiowej.

Bóg domaga się od grzesznika skruchy (Łuk. 13,3; Dz. Ap. 17,30.31; 20,21; Mk 1,15).

d) Objawienie (4 Mojż. 21,8).

Bóg objawił Mojżeszowi drogę zbawienia dla pokąsanych przez węże.

Bóg również w Biblii objawia nam drogę zbawienia (Rzym. 10,8.9; 2 Tym. 3,15—17).

e) Środek (4 Mojż. 21,8.9).

Mojżesz uczynił węża miedzianego na drzewcu i postawił go wśród ludu, tak aby każdy mógł go zobaczyć. Tak jak Mojżesz wystawił węża na drzewcu, tak Chrystus przybity został do Krzyża, aby człowiek pogrążony w grzechu mógł na Niego spojrzeć i wiarą być zbawiony.

Chrystus poniósł na Krzyż grzechy nasze. On zajął nasze miejsce i wziął na siebie karę należną nam z powodu grzechu, ściągnął na siebie cały wyrok i przez swą śmierć, uczynił zadość Bożym wymaganiom. Bóg pokazał, że przyjął ofiarę Swojego Syna za nas, ponieważ Chrystus powstał z martwych (Iz. 53,5.6; 1 Kor. 15,1—4; Rzym. 5,7.8).

f) Warunek (4 Mojż. 21,8).

Wąż na drzewcu został podniesiony, ale ten fakt nikogo nie uratował. Izraelita musiał spojrzeć, aby mógł żyć. Tak i Chrystus umarł za nas, całkowicie wykonał dzieło zbawienia, ale ten fakt nie zbawi żadnego grzesznika, dokąd ten osobiście nie zaufa Mu i nie przyjmie Go do swego życia jako Pana i Zbawiciela. To właśnie miał na myśli Zbawiciel, gdy mówił: „*aby każdy kto weń wierzy nie zginął, ale miał żywot wieczny*“ (Jan 3,16).

Mojżesz nie polecał Izraelitom, aby się modlili, płacili, czy też wykonywali dobre uczynki, aby zostać zbawionymi. Tak i dziś wszyscy grzesznicy mogą uczynić to samo: spojrzeć, uwierzyć i żyć. Mogą złożyć na Chrystusa wszystkie swoje potrzeby i zaufać Jemu i dziełu przez Niego wykonanemu. Możemy przyjąć wiarą Pana Jezusa jako naszego osobistego Zbawiciela (Jan 1,12; Dz. Ap. 13,38.39; Ef. 2,8.9).

g) Rezultat (4 Mojż. 21,9).

Każdy Izraelita ukąszony, był jakby już umarły, ale w momencie spojrzenia na miedzianego węża przychodziło życie. Przychodziło nowe życie i Izraelita był jakby zrodzony na nowo.

Podobnie jest dzisiaj. Gdy zgubiony grzesznik uwierzy dobrej nowinie, że Chrystus zmarł za jego grzechy i przyjmie Chrystusa jako swego Zbawiciela, otrzymuje nowe życie, wieczne życie.

Duch Święty zamieszkuje w nim, obdarza go nową naturą i w ten sposób jest on narodzony na nowo.

To jest to nowe narodzenie, o którym Chrystus powiedział, że jest ono konieczne, jeśli chcemy zobaczyć Królestwo Niebios i wejść do Niego.

KIEDY MOŻEMY NARODZIĆ SIĘ NA NOWO?

Możemy narodzić się na nowo W KAŻDYM CZASIE. To jest przecież ten moment, w którym zgubiony grzesznik spojrzy na Chrystusa i przyjmie Go jako swego Pana i Zbawiciela.

Czemu więc nie możesz uczynić tego TERAZ, TAM GDZIE JESTEŚ? Nie działaj dalej sam! ZAUFAJ BOŻEMU SYNOWI, który uczynił już wszystko dla Ciebie (2 Kor. 6,1.2; Hebr. 4,7).

7

ZBAWIENIE

„Ale Bóg, który jest bogaty w miłosierdzie, dla wielkiej miłości swojej, którą nas umiłował, i nas, którzy umarliśmy przez upadki ożywił wraz z Chrystusem — łaską zbawieni jesteście.

... łaską zbawieni jesteście przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar; nie z uczynków, aby się kto nie chlubił. Jego bowiem dziełem jesteśmy stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków...“

(Ef. 2,4.5.8—10)

Zbawienie jest nierozzerwalnie związane z nowym narodzeniem. Nowe narodzenie związane jest z otrzymaniem nowej natury i nowego duchowego życia, które można otrzymać tylko od Boga.

ZBAWIENIE NATOMIAST JEST REZULTATEM NOWEGO NARODZENIA i wskazuje skutki i rozmiary tego wszystkiego, co Bóg przygotował w Chrystusie.

Chcemy rozpatrzeć siedem spraw dotyczących zbawienia.

DEFINICJA ZBAWIENIA

Słowo „zbawienie“ znaczy to samo co „wyzwolenie“ i jest ono używane w tym znaczeniu, że ktoś kogoś „wyratował“ ze śmiertelnego niebezpieczeństwa. Mówimy, że ktoś został „uratowany“ z topieli, z płonącego budynku, lub tonącego okrętu. Tak więc:

1. ktoś jest w śmiertelnym niebezpieczeństwie;
2. ktoś inny to niebezpieczeństwo spostrzegł i pospieszył z pomocą, a więc „wyratował“;
3. misja została zakończona i uwieńczona zwycięstwem. Rezultatem jej jest to, że ktoś został „wyratowany“ lub „zbawiony“.

Biblia wielokrotnie używa słów „zbawić“, „zbawienie“, „zbawiony“ oraz „Zbawiciel“. W duchowym znaczeniu mają one to samo znaczenie.

POTRZEBA ZBAWIENIA

Potrzeba zbawienia przez Boga wynika z dwóch powodów:

1. Jesteśmy grzesznikami. W poprzednim rozdziale już został udowodniony fakt, że wszyscy rodzimy się grzesznikami. Ta grzeszna natura produkuje (wytwarza) w nas grzech mowy, myśli i wreszcie naszych czynów. Stajemy się wrogami Boga. Biblia uczy nas o tym wielokrotnie (Rzym. 5,12.18.19; 6,16; 8,58; 1 Mojż. 6,5; Ef. 2,1—3; 2 Kor. 4,3.4; Iz. 53,6; Jer. 17,9; Mk 7,20—23; Rzym. 1,21—23; 3,19—23). Te wiersze pokazują nam, że jesteśmy grzesznikami z urodzenia i potrzebujemy przebaczenia. Jesteśmy zgubionymi i potrzebujemy, aby nas odnaleźć. Jesteśmy winni i potrzebujemy darowania kary. Jesteśmy umarli duchowo i potrzebujemy życia. Jesteśmy ślepi i potrzebujemy oświecenia. Jesteśmy niewolnikami i potrzebujemy wolności. Jesteśmy kompletnie bezsilni i potrzebujemy pomocy, ponieważ sami siebie wybawić z tego wszystkiego nie możemy.
2. Bóg jest sprawiedliwy. On potępi każdy grzech. On „występek i grzech nie pozostawia bez kary“ (2 Mojż. 34,7). On pokazał nam Swoją nienawiść do grzechu i Swój wyrok przeciwko tym wszystkim, którzy umierają w swych grzechach. Jego wyrok: wieczne oddzielenie sprzed Bożej obecności (Jan 8,21; Mk 9,43—48; Łuk. 16,22—31; Obj. 20,11—15). Ponieważ jesteśmy grzesznikami, a Bóg jest sprawiedliwy — potrzebujemy ratunku, wybawienia od kary za nasze grzechy. Wołaniem każdego powinno być: „Co mam czynić, aby być zbawionym?“ (Dz. Ap. 16,30.31).

USTANOWIENIE ZBAWIENIA

Ewangelia jest dobrą nowiną. Ewangelia uczy nas, że nikt nie może sobie zasłużyć na zbawienie, ale że Bóg przygotował je dzięki łasce Swej i proponuje ci, abyś je przyjął. **ZBAWIENIE DAROWANE JEST PRZEZ SYNA BOŻEGO, JEZUSA CHRYSZTUSA, PONIEWAŻ ON UMARŁ ZA NAS.** Biblia jasno uczy nas o dwóch rzeczach odnośnie zbawienia:

1. Chrystus przyszedł, aby zbawić grzeszników (Mat. 1,21). Syn Boży wiecznie istniejący i równy Ojcu i Duchowi Świętemu stał się człowiekiem, aby dokonać dzieła zbawienia (Jan 3,16; Mk 10,45; Mat. 9,12.13; Jan 10,11.15—18).
2. Chrystus dokonał zbawienia przez Swoją śmierć i zmartwychwstanie. Chrystus dobrowolnie umarł śmiercią krzyżową. On teraz zajął nasze miejsce i tak On wycierpiał śmierć za nasze winy i grzechy. On nasz grzech poniósł na Swoim ciele. Cały Boży sąd i gniew przeciwko nam spadł na Niego. On, Chrystus w całej pełni zaspokoił Bożą sprawiedliwość zwracając się przeciw grzesznikom, gdy umarł za nas. Bóg okazał, że przyjął ofiarę Chrystusa, kiedy wzbudził Go z martwych i posadził po prawicy Majestatu (1 Kor. 15,1—4; 2 Kor. 5,21; 1 Ptr. 2,24; Iz. 53,5; Rzym. 5,6—9; Dz. Ap. 4,10—12; 5,31; 17,31).

JAK OSIĄGNAĆ ZBAWIENIE?

Całe dzieło potrzebne dla naszego zbawienia zostało wykonane przez Chrystusa. Cóż więc można uczynić, aby otrzymać zbawienie?

1. Grzesznik musi **POKUTOWAĆ**. Pokuta jest zmianą sposobu myślenia, a wynikiem tego jest zmiana nastawienia w stosunku do własnego „ja“, do Zbawiciela i zbawienia. Pokuta uwidacznia się w zmianie postępowania (Łuk. 1,3; Dz. Ap. 17,30; 20,21). Obojętność grzesznika przekształca się teraz w pragnienie posiadania zbawienia, duma w pokorę, samolubstwo i zadowolenie z siebie w wyznaniu swej niemocy i stanu zasługującego na piekło.
2. Grzesznik musi **UWIERZYĆ EWANGELII**. Ewangelia jest świadectwem Boga Ojca o Panu Jezusie Chrystusie i Jego zastępczej śmierci (1 Jana 5,9.10). Jako zgubiony grzesznik ty sam musisz uwierzyć, że Chrystus umarł za ciebie, właśnie za ciebie, zajął twoje miejsce, umarł za twoje grzechy i wykonał wszystko co było niezbędne dla twojego zbawienia! (Rzym. 5,4).
3. Grzesznik musi aktem swojej wolnej woli **PRZYJAĆ JEZUSA CHRYSZTUSA JAKO SWOJEGO OSOBISTEGO ZBAWICIELA** (Jan 1,12; Rzym. 10,9/ Jan 3,16; 5,24; 6,47; Ef. 1,3) I **PANA**. Jest to niezwykle ważne, aby świadomie, dobrowolnie powiedzieć w swoim sercu: „Panie Jezu, wiem że jestem grzesznikiem, zgubionym grzesznikiem, ale wierzę, że Ty wzięłeś na siebie moje grzechy i umarłeś na moim miejscu. Wiem,

że nie mogę nic uczynić, aby siebie zbawić, ale Ty uczyniłeś wszystko dla mojego zbawienia.

Panie, przyjmuję Ciebie do swego serca, jako mego Zbawiciela. Czynię Ciebie Panem mego życia“.

Oto co znaczy „Wierzę w Pana Jezusa Chrystusa“ (Dz. Ap. 16,31).

JAK BYĆ PEWNYM ZBAWIENIA?

Jak możemy być całkowicie pewni, że otrzymaliśmy zbawienie? Możemy być pewni naszego zbawienia, ponieważ Bóg mówi nam o tym jasno w Bożym Słowie; Bóg jasno poucza nas, że każdy kto zaufa Jego Synowi dostąpi przebaczenia, otrzyma zbawienie i życie wieczne.

W **CHRYSZTUSIE JESTEŚMY ZBAWIENI NA WIEKI** (Dz. Ap. 13,38; 1 Jana 2,12; Ef. 2,8; 1 Kor. 6,11; 1 Jana 5,13; Rzym. 5,1; Jan 10,27—30).

ZAKRES (ROZMIAR) ZBAWIENIA

Zbawienie odnosi się do przeszłości, teraźniejszości i przyszłości.

1. **Przeszłość**. Jesteśmy zbawieni od kary za grzech, ponieważ Chrystus poniósł całą karę za nasze grzechy. Jesteśmy więc **WOLNI OD TEJ STRASZNEJ KARY**.
2. **Teraźniejszość**. Jesteśmy także zbawieni od mocy grzechu i od zniewolenia grzechem. Od czasu przyjęcia zbawienia Duch Święty zamieszkał w nas i On dał nam Bożą naturę. Jako zbawieni nie jesteśmy już usposobieni do czynienia zła i mamy siłę, aby grzechowi się przeciwstawić (1 Kor. 6,19; 2 Ptr. 1,3.4; Rzym. 6,1—14). Nie oznacza to, że zbawiony jest bezgrzeszny; on posiada jeszcze „ciało“, które walczy z Duchem. Kiedy jednak uświadomimy sobie naszą pozycję w Chrystusie, grzech nie może panować w naszym życiu. Jeśli chcemy być **WOLNI OD MOCY GRZECHU**, musimy:
 - a) czytać i studiować Słowo Boże i być posłusznym Słowu (2 Tym. 2,15; Jak. 1,22);
 - b) stawiać siebie do dyspozycji Bogu, abyśmy mogli żyć sprawiedliwie i pożytecznie (Rzym. 12,1.2);
 - c) trwać ustawicznie w łączności z Bogiem przez modlitwę (Hebr. 4,14—16);
 - d) natychmiast wyznawać Bogu każdy grzech i starać się z Bożą pomocą nie czynić więcej tego (1 Jana 1,8.9; Tyt. 2,11—15).
3. **Przyszłość**. Pewnego dnia będziemy całkowicie **WOLNI OD GRZECHU**. Będzie to wtedy, kiedy Chrystus przyjdzie powtórnie. On wzbudzi z martwych tych, którzy zasnęli jako zbawieni, On przemieni tych zbawionych, którzy będą żyli podczas Jego przyjścia i ci już nigdy nie zakosztują śmierci.

To jest ostatni etap zbawienia, zbawienie naszych ciał i zbawieni oczekują tego momentu (Hebr. 9,28; 1 Tes. 4,13—18).

REZULTAT ZBAWIENIA

Rozliczne są skutki zbawienia (Ef. 1,13—14). Wyliczymy tylko niektóre z nich:

1. Mamy pokój z Bogiem (Rzym. 5,1). Nie jesteśmy już dalej Bożymi przeciwnikami.
2. Uznani jesteśmy jako synowie w Bożej rodzinie (Ef. 1,5; Jan 1,12; Gal. 4,5.6).
3. Mamy radość jako Jego dzieci (Rzym. 5,10-11; 8,14—17; Gal. 3,26—47).
4. Żyjemy dla Boga (2 Kor. 5,14.15; Gal. 2,20; 1 Ptr. 4,2—5).
5. Służymy Bogu przez czynienie dobrze i świadczenie o Nim (Ef. 2,10; Mat. 5,16; Mk 16,15).
6. Oddajemy Bogu cześć i chwałę oraz modlimy się (Jan 4,23.24; Hebr. 10,18—22; 13,15; 4,14—16).
7. Mamy wieczny dom w niebie (Jan 14,1—3; Obj. 22,1—5).

Oby każdy Czytelnik nie spoczął pierwszej, dopóki na podstawie Słowa Bożego nie otrzyma pewności, że jest zbawiony.

8

ŁASKA

„Ale z łaski Boga jestem tym, czym jestem, a łaska jego okazana mi nie była daremna, lecz daleko więcej niż oni wszyscy pracowałem, wszakże nie ja, lecz łaska Boża, która jest ze mną“.

(1 Kor. 15,10)

WPROWADZENIE

Całe postępowanie Boga z ludźmi w obecnym czasie oparte jest na Jego łasce. Oznacza to, że Bóg okazuje człowiekowi przychyłność, na którą w ogóle nie zasługuje.

Słowo „łaska“ użyte jest w Biblii ponad 160 razy, w tym w Nowym Testamencie około 128 razy.

Biblia uczy, że Bóg jest „*Bogiem wszelkiej łaski*“ (1 Ptr. 5,10), że Chrystus jest „*pełnią łaski*“ (Jan 1,14) oraz, że Duch Święty jest „*Duchem łaski*“ (Hebr. 10,29). Tak więc wszystkie Trzy Osoby Trójcy Świętej są ściśle związane z łaską.

DEFINICJA

Słowo „łaska“ używane w Starym Testamencie oznacza: „*schylić się lub zniżyć się w uprzejmości do kogoś pośledniejszego*“, natomiast w Nowym Testamencie słowo „łaska“ oznacza: „*przychylność*“, „*dobra wola*“, „*wierna miłość*“.

Jest bardzo trudno jednym słowem określić to co znacza „łaska“. Jednak podane niżej definicje pozwolą dokładniej zrozumieć znaczenie „łaski“:

1. Łaska jest miłością okazywaną komuś niegodnemu.

Bóg jest miłością i gdy On obdarza tą miłością zgubionego grzesznika, nieczystego i zbuntowanego, to to jest łaska.

2. Łaską jest, gdy Bóg nie oczekuje niczego, ale kocha i przebacza, choć nie zasłużyliśmy na nic innego jak tylko na gniew i sąd.

3. Widzimy łaskę, gdy Bóg daje niebieskie dobra, aby zbawić to co na ziemi najgorsze.

PRZECIWKAWIENIA

Nie można mieszać pojęcia łaski z uczynkami. Jeśli można by otrzymać zbawienie przez wykonanie dobrych uczynków wówczas zbawienie byłoby zapłatą za nie (Rzym. 4,4.5; 11,6). Bóg nie jest dłużnikiem człowieka. Zbawienie zaś jest darem.

Nie można mieszać łaski z pojęciem prawa. Zbawienie nie jest dane w wyniku przestrzegania prawa (przykazań). Zbawieni jesteśmy przez łaskę.

Prawo daje nam zadania do wykonania.

Łaska mówi nam, że dzieło zostało już wykonane.

Prawo mówi „*czyń, a będziesz żył*“.

Łaska uczy „*żyj, a będziesz mógł działać*“.

Prawo mówi „*będziesz miłował Pana Boga swego*“.

Łaska mówi „*Bóg tak umiłował świat*“ (1 Jan 3,16) oraz „*miłujemy, ponieważ On nas pierwszy umiłował*“ (1 Jana 4,19).

Prawo potępia nawet najlepszych (Rzym. 3,19).

Łaska zbawia najgorszych (Rzym. 3,24; 1 Tym. 1,15.16).

Prawo objawia grzech (Rzym. 3,20).

Łaska ukazuje nam zbawienie (Tyt. 2,11—13).

POTRZEBA ŁASKI

Jesteśmy grzesznikami. Jesteśmy nieposłuszni świętemu Bożemu Prawu (Rzym. 3,23; Kol. 1,1). Zasłużyliśmy więc na sąd. Staniemy przed groźnym Bożym sądem, ponieważ złamaliśmy Boże Prawo (Rzym. 3,19; Jak. 2,10). Jesteśmy przedmiotem Bożego przekleństwa (Gal. 3,10).

Ponieważ człowiek odrzucił i zamordował Syna Bożego, nie może on niczego domagać się od Boga (Jan 12,31—33; 3,18).

ZBAWIENIE PRZEZ ŁASKĘ

Jeśli człowiek może otrzymać zbawienie, to może się to stać tylko dzięki Bożej łasce. **BÓG JEDNAK JEST ŚWIĘTY**; On nie może ominąć grzechu, **GRZECH MUSI BYĆ UKARANY**.

Ewangelia uczy nas, jak Bóg może zbawić grzesznika, a przy tym pozostać świętym, bowiem **CHRYSTUS WYCIERPIAŁ GNIEW I BOŻY SĄD** z powodu grzechu, bowiem Chrystus poniósł śmierć. Bóg może przebaczyć grzech tym, którzy zaufali Panu Jezusowi Chrystusowi.

Chrystus wykonał dzieło zbawienia. Łaska domaga się tylko wiary ze strony grzesznika, który poszukuje zbawienia (Ef. 2,8.9).

BŁOGOSŁAWIENSTWA Z ŁASKI

Łaska przynosi grzesznikowi wiele wspaniałych błogosławieństw. Są jednak trzy największe Boże błogosławieństwa z łaski Jego:

1. Zbawienie (Tyt. 2,11—13). Oznacza to, że zbawiony człowiek ma życie wieczne;
2. Usprawiedliwienie (Rzym. 3,24—26). Oznacza to, że Bóg uznaje grzesznika, który uwierzył Jezusowi Chrystusowi za istotę nienaganną;
3. Przystęp do Boga (Rzym. 5,2). Oznacza to, że zbawieni ludzie mają przystęp do Boga w modlitwie, oni nie są oddzieleni już więcej od Boga z powodu grzechu.

9

WIARA

„A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy.

(Hebr. 11,1)

„Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu“

(Hebr. 11,6)

„Sprawiedliwy z wiarą żyć będzie“

(Gal. 3,11)

Nie musimy długi czas studiować Biblii, żeby upewnić się jak ważną sprawą jest wiara. Bez wiary nie możemy być zbawieni (Ef. 2,8.9). Dlatego tak ważne jest zastanowienie się nad znaczeniem wiary.

CO TO JEST WIARA?

WIARA JEST OSOBISTYM ZAUFANIEM. Słowo wiara używamy w codziennym życiu, gdy mówimy np: „Ja wierzę (znaczy całkowicie ufam) mojemu doktorowi“. Podobnie i w Biblii wiara jest określeniem osobistego zaufania Bogu. Oznacza to, że wierzymy w to, co Bóg mówi i ufamy Mu, że On nas zbawi i zachowa.

SKĄD PRZYCHODZI WIARA?

Gdy spoglądamy wokół na ten świat, to zauważamy, że są ludzie, którzy nie wierzą Bogu i nie są zbawieni. Rodzi się więc pytanie: skąd pochodzi wiara?

Z jednej strony wiara przychodzi od Boga (Jan 3,27). Bóg daje moc, aby wierzyć w Niego. Lecz pytanie jest nadal otwarte: jak otrzymujemy wiarę?

Odpowiedź na to pytanie znajdziemy w Liście do Rzymian. „Wiara jest tedy ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe“ (Rzym. 10,17). To Biblia mówi nam o Panu Jezusie. Tak więc jeśli brak nam wiary Bogu powinniśmy czytać Biblię, a kiedy już czytamy Biblię, powinniśmy się modlić: „Panie Boże, jeśli ta Księga jest Twoim Słowem, jeśli Jezus Chrystus jest Twoim Synem i jeśli On umarł za mnie, ukaż mi te sprawy w trakcie czytania Biblii“.

Bóg obiecał, że jeśli ktoś ma pragnienie czynić Jego wolę, ten będzie umiał rozeznaczyć czy ta nauka jest z Boga (Jan. 7,17).

KTO, LUB CO JEST OBIEKTEM WIARY?

Wiara musi mieć obiekt, w którym położyła swą ufność. Obiektem wiary może być osoba: krewny lub przyjaciel. Obiektem wiary może być również jakiś przedmiot, np.: winda czy samochód.

BIBLIA PRZEDSTAWIA PANĄ JEZUSA CHRYSZTUSA JAKO PRAWDZIWY OBIEKT NASZEJ WIARY (Dz. Ap. 20,21). Nie jest nawet tak bardzo ważne jak wielką wiarę ktoś posiada, lecz czy wiara ta jest zaufaniem Panu Jezusowi Chrystusowi.

Jeśli zaufaliśmy Panu Jezusowi Chrystusowi — jesteśmy zbawieni. Można wierzyć we wszystko co jest napisane w Biblii o Chrystusie, a jednak nie wierzyć Jemu. Jest to tak samo jak z pociągiem. Wiemy, że on odjedzie o godz. 11, przyjedzie do celu o 17. Znamy wszystkie fakty,

wierzymy w to, a jednak nie wierzymy temu prawdziwie, dopóki nie wsiądziemy ufając, że dojedziemy do celu.

Tak samo można wierzyć we wszystkie fakty dotyczące Jezusa Chrystusa, a jednak nie wierzyć Jemu. Można wierzyć, że On urodził się w Betlejem, że zmarł na Golgocie, że zmartwychwstał i wstąpił do nieba, jednak **PRAWDZIWA WIARA POLEGA NA ZAUFANIU, ŻE ON ZBAWIA OD NASZYCH GRZECHÓW I MOŻE ZABRAĆ NAS DO SIEBIE, DO NIEBA.**

PRZYKŁADY WIARY

Biblia jest pełna przykładów wiary. W 11 rozdziale Listu do Hebrajczyków znajdujemy całą listę mężów wiary.

Pan Jezus Chrystus podczas swego pobytu na ziemi spotkał dwóch ludzi, którzy mieli wielką wiarę. Pierwszy to setnik, który uwierzył, że Jezus może uzdrowić jego sługę na odległość tylko przez Swoje Słowo (Mat. 8,5—10). Drugi, to kobieta kananejska, która miała wiarę uniżoną i wytrwałą. Ona błagała, aby chleb przeznaczony dla dzieci Izraela mógł być dany jej — codzoiemce (Mat. 15,22—28).

NAGRODA WIARY

Bóg będzie nagradzał prawdziwą wiarę. Nikt jeszcze nie zaufał Bogu daremnie. Bóg zbawia każdego grzesznika, który pokutuje i złoży całą swoją ufność w Panu Jezusie Chrystusie. Zbawiciel powiedział: „Tego, który do mnie przyjdzie nie wyrzucę precz“ (Jan 6,37).

10

NIEBO I PIEKŁO

„Głosimy więc jak napisano:

Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało i co do serca ludzkiego nie wstąpiło, to przygotował Bóg tym, którzy go miłują“.

(1 Kor. 2,9)

„Udziałem zaś bojaźliwych i niewierzących, i skalanych, i zabójców, i wszeteczników, i czarowników, i bałwochwalców, i wszystkich kłamców będzie jezioro płonące ogniem i siarką. To jest śmierć druga“.

(Obj. 21,8)

Ludzie zawsze bardzo interesowali się przyszłością. To zainteresowanie doprowadza zwykle do pytań: czy śmierć jest końcem wszystkiego? Gdzie znajdują się umarli? Co możemy wiedzieć o niebie i piekle?

CO DZIEJE SIĘ Z NAMI W CHWILI ŚMIERCI?

Na początku musimy sobie przypomnieć, że człowiek składa się z ciała, ducha i duszy (1 Tes. 5,23). Ciało jest materialne i możemy je widzieć; natomiast duch i dusza są niematerialne i w związku z tym niewidzialne.

Dzięki duchowi mamy możliwość poznania Boga, dzięki duszy poznajemy samych siebie, ciało umożliwia nam poznanie świata. Tylko Boże Słowo może dokonać rozdziału pomiędzy duchem a duszą (Hebr. 4,12).

W chwili śmierci duch i dusza opuszczają ciało. Ciało zostaje złożone do grobu. Biblia w odniesieniu do ciała wierzących mówi, że „zasnęło“ (Dz. Ap. 7,59.60; 8,2), podczas gdy o ludziach niezabawionych Biblia mówi, że oni „umarli“.

Duch i dusza jednak nigdy nie śpią. Jeśli człowiek zbawiony umiera, jego duch i dusza idą do nieba, to jest do miejsca szczęśliwości (2 Kor. 5,8; Fil. 1,21.23).

Jeśli umiera osoba niezabawiona duch i dusza idą do hadesu, to jest do miejsca smutku i kary.

W Ew. Łuk. 16,19—31 nasz Pan jasno pokazał nam, że umarli posiadają świadomość. Oni wiedzą o swoim położeniu. Przeczytaj proszę ten ważny fragment Biblii.

CO WIEMY O PIEKLE?

Jak stwierdziliśmy po śmierci duch i dusza człowieka niewierzącego odchodzi do Hadesu. Hades jest miejscem kary (Łuk. 16,23—15). Dobrze jest używać określenia Hades, a nie piekło. O duchu i duszy znajdującej się w Hadesie mówimy, jak o osobie mającej język, uszy, oczy, palce i pamięć oraz pełną świadomość tego co się dzieje.

Biblia mówi o innym miejscu męki w przeciwieństwie do Hadesu. Tym miejscem jest piekło, jezioro ogniste.

Na sądzie przed wielkim białym tronem dusze, które przebywają w Hadesie połączą się z ciałami, które powstaną z grobów. Wówczas Chrystus ogłosi ostateczny wyrok nad zmarłymi grzesznikami. Będą oni wrzucani do jeziora ognistego (Obj. 20,11—15).

Można powiedzieć, że Hades to areszt, w którym więźniowie oczekują na wyrok. JEZIORO OGNISTE TO WIĘZIENIE, SKĄD NIE MA JUŻ UWOLNIENIA.

Kiedy nasz Pan Jezus Chrystus opisywał piekło, mówi On o ogniu, który nie gaśnie i o robaku, który nie umiera (Mk 9,43—48).

Jest to więc miejsce świadomej kary.

Czy kara za grzech jest wieczna?

Księga Objawienia używa określenia „na wieki wieczne“, kiedy opisuje sytuacje tych, którzy są zgubieni (Obj. 14,11).

Czy Bóg, który jest Bogiem miłości może pozwolić człowiekowi na pójście do piekła?

Bóg nie pragnie potępienia człowieka. Bóg przygotował człowiekowi zbawienie przez dzieło Swego Syna, wykonane na krzyżu Golgoty (Rzym. 5,6.8). Ten kto odrzuci Syna, idzie do piekła z własnego wyboru. To prawda, że Bóg jest Bogiem miłości (1 Jana 4,8), ale On też jest święty (1 Ptr. 1,16). On grzech musi ukarać. My nie wahamy się umieścić chorego w szpitalu, kryminalistę w więzieniu, umarłego w grobie. W tym samym czasie, gdy to czanimy, możemy być wypełnieni miłością.

Cóż będzie z tymi, którzy nigdy nie słyszeli Ewangelii? Jak wszyscy inni ludzie tak i poganie są zgubionymi grzesznikami. Tylko Chrystus może ich zbawić. Oni mogą wiedzieć o istnieniu Boga, poznając Go z dzieła stworzenia (Rzym. 1,20.21; Ps. 19,1), a też przez ich sumienie, które wskazuje co dobre, a co złe (Rzym. 2,15). Jeśli więc są oni posłuszni posiadanemu światłu, Bóg objawi im jeszcze więcej Swego światła. Przykładem jest historia Korneliusza (Dz. Ap. 10 i 11).

CO WIEMY O NIEBIE?

Biblia uczy nas, że dla tych, którzy znają Jezusa Chrystusa i miłują Go, Bóg przygotował miejsce szczęśliwości zwane niebem. Biblia używa określenia „niebo“ w trzech różnych przypadkach:

1. niebem nazwana jest atmosfera wraz z chmurami (1 Mojż. 1,17);
2. niebem nazwana jest przestrzeń, w której widzimy gwiazdy (1 Mojż. 1,17);
3. słowem tym jest też określone miejsce, gdzie mieszka Bóg. Paweł nazywa je „trzecim niebem“ i „rajem“ (2 Kor. 12,2—4).

Mówimy zwykle o niebie jako o miejscu „w górze“. Szatan powiedział „wstąpię na niebiosy“ (Iz. 14,13.14).

Wiemy, że w niebie jest dzisiaj nasz Pan Jezus Chrystus. On wstąpił tam po zmartwychwstaniu, mając ciało i kości. On to uwielbione ciało objawił w niebie (Łuk. 24,38; 39,51; 1 Ptr. 3,22; Hebr. 1,3).

W niebie jest wielka liczba zbawionych ludzi, każdy zbawiony człowiek tam się dostaje.

Biblia mówi: „wolelibyśmy raczej wyjść z ciała i zamieszkać u Pana“ (2 Kor. 5,8). Ci wierzący są szczęśliwi, bo „być z Chrystusem, to daleko lepiej“ (Fil. 1,23).

Jak wygląda niebo? Pisarze Biblii nie mogą znaleźć słów na opisanie nieba. W Księdze Objawienia (21,10—27) Apostoł Jan opisuje niebiańskie miasto, jego fundamenty, mury, bramy i ulice. Wszystko jest niezwykle piękne.

Wiemy, że w niebie nie będzie więcej chorób, smutku, łez, bólu, śmierci (Obj. 21,4). **NAJWAŻNIEJSZE I NAJPIĘKNIEJSZE ZE WSZYSTKIEGO JEST JEDNAK TO, ŻE TAM SPOTKAMY PANA JEZUSA CHRYSUSA. BĘDZIEMY SZCZĘŚLIWI, PONIEWAŻ BĘDZIEMY TAM Z NIM.**

11 POWTÓRNE PRZYJŚCIE CHRYSUSA

„Tak i Chrystus, raz ofiarowany, aby zglądzić grzechy wielu, drugi raz ukaże się nie z powodu grzechu, lecz ku zbawieniu tym, którzy go oczekują“

(Hebr. 9,28)

„Dlatego i wy bądźcie gotowi, gdyż Syn Człowieczy przyjdzie o godzinie, której się nie domyślicie“

(Mat. 24,44)

PAN JEZUS CHRYSZTUS WKRÓTCE PRZYJDZIE POWTÓRNIE. ON SAM POWIEDZIAŁ, ŻE ON PRZYJDZIE. Tej nocy kiedy został pojmany, aby umrzeć za nasze grzechy, obiecał On swym uczniom: „*pójdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście gdzie ja jestem i wy byli*“ (Jan 14,3). Gdy zaś Chrystus był unoszony do nieba, ANIOŁOWIE TĘ OBIETNICĘ POWTÓRZYLI uczniom. Aniołowie powiedzieli do zdziwionych uczniów: „*Mężowie galilejscy, czemu stoicie patrząc w niebo? Ten Jezus, który od was został wzięty w górę do nieba, tak przyjdzie, jak go widzieliście odchodzącego do nieba*“ (Dz. Ap. 1,11). Oni widzieli Jezusa odchodzącego w ciele. On przyjdzie tak samo.

W tym momencie, kiedy Pan Jezus Chrystus powróci, wszyscy, którzy uwierzyli Mu jako osobistemu Zbawicielowi, będą pochwyceni do nieba. Wspaniałe wiersze Biblii uczą nas o tym: „*Gdyż sam Pan na dany rozkaz, na głos archanioła i trąby Bożej zstąpi z nieba; wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie; potem my, którzy pozostaniemy przy życiu, razem z Nim porwani będziemy w obłokach, w powietrzu, na spotkanie Pana; i tak zawsze będziemy z Panem* (1 Tes. 4,16.17).

Gdy Chrystus powróci, tylko ci ludzie którzy mają Jego naturę, będą mogli być z Nim. Rozdział VI tej książki pt.: „Nowe narodzenie“ mówi dokładnie o tym, jak można otrzymać Boską naturę. Ona jest nam dana w cudowny sposób przez nowo narodzenie, gdy przyjmiemy Pana Jezusa Chrystusa jako swego Zbawiciela.

Po tym, gdy Chrystus zabierze wierzących ze sobą do nieba, na ziemi nastanie czas wielkiego ucisku. Pan Jezus sam opisał to następująco: „*Wtedy boeim nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd, i nie będzie*“ (Mat. 24,21). Ten czas wielkiego ucisku zakończy się, gdy Pan Jezus Chrystus przyjdzie z nieba w wielkiej chwale i mocy. Będzie on wówczas panował na ziemi przez 1000 lat. Ten czas Biblia nazywa „Millenium“ (Mat. 24,30; 25,31; Obj. 20,6). Jest wiele znaków świadczących o tym, że Pan Jezus przyjdzie na ziemię wkrótce.

Dla bliższego zapoznania czytelnika z tymi znakami przyjścia Pana Jezusa, podajemy dwa teksty z Biblii:

„*A to wiedz, że w dniach ostatecznych nastaną trudne czasy; ludzie bowiem będą samolubni, chciwi, chępliwi, pyszni, bluźnierczy, rodzicom niepostuszni, niewdzięczni, bezbożni. Bez serca, nieprzejednani, przewrotni, niepowściągliwi, okrutni, nie miłujący tego co dobre. Zdradzieccy, zuchwali, nadęci, miłujący więcej rozkosze niż Boga, którzy przybierają pozór pobożności, podczas gdy życie ich jest zaprzeczeniem jej mocy*“ (2 Tym. 3,1—5).

„*A Duch wyraźnie mówi, że w późniejszych czasach odstąpią niektórzy od wiary i przystąpią do duchów zwodniczych i będą słuchać nauk szatańskich* (1 Tym. 4,1).

Interesujące byłoby przestudiować te i inne teksty Pisma Świętego, mówiące o powtórny przyjsciu Pana Jezusa Chrystusa (w tym Mat. 24), o sytuacji jaka będzie wówczas na Bliskim Wschodzie, o tym czego oczekujemy (2 Ptr. 3,8—14), a potem rozejrzeć się wokoło po tym świecie i zobaczyć jak znaki przyjścia się wypełniają i jak bardzo bliskie jest przyjscie Chrystusa.

Ponadto wszystko jednak konieczne jest posłuszeństwo Słowu Pana; a On powiedział: „*Dlatego i wy bądźcie gotowi, gdyż Syn Człowieczy przyjdzie o godzinie, której się nie domyślacie*“ (Mat. 24,44).